

de ærede foregaaende Talere i, at det Dristelige vilde absolut være dette, at Udgifter, fremkaldte ved den Slags smitsomme Sygdomme, fuldstændig bleve baarne af Statskassen. Dette Driste har ogsaa tidligere været oppe. Ved Sagens Behandling i 1857 var dette Spørgsmaal stærkt under Overveielse, men den Gang fik man det ikke gennemført; men jeg er fuldstændig enig med de ærede Talere i de Udtalelser, der ere komne om, at hele Byrden, foranlediget ved disse Foranstaltninger mod smitsomme Sygdomme, bør lægges over paa Statskassen. Da Tiden er saa langt fremrykket, og der for Resten ikke er noget Nytt at sige, kan jeg gjerne slutte. Det er jo givet, at den Eier, som efter denne Lovbestemmelse kommer til at synde af Uvidenhed, dog lige fuldt skal bøde derfor. Det er tidligere omtalt, og jeg nævner det kun i Forbigaaende. Der er enkelte Smaabemærkninger, som jeg nok kunde have havt Lust til at gjøre, f. Ex. at der i § 9 staar en Indskudsætning, at ethvert Dyr, som ved Vid kan forplante Sygdommen videre, skal dræbes. Jeg tror nok, at den uden Skade kunde have været udeladt; ethvert Dyr, der har Tænder, kan bide, og det er jo givet, at ethvert Dyr, der bides af en gal Hund, i Almindelighed ogsaa bliver smittet, og derved ogsaa faar den samme Trang til at bide. Saa er der ogsaa en Bestemmelse om disse stakkels Hunde paa Landet, at Enhver maa have Lov til at slaa dem ihjel, hvis de kunne træffe dem under en Hundesygdom. Jeg tror nok, at der er en hel Del Billerier, som kunde forandres, men for Resten skal jeg ikke trætte Thinget; jeg har gjort opmærksom paa disse saa Ting, som jeg tror vi særlig maa have vor Opmærksomhed henvendt paa ved Lovens videre Gang. Jeg skal derfor slutte.

Indenrigsministeren (Singer & Lev): En stor Del af de her fremsatte Bemærkninger ere jo temmelig specielle, og paa dette Stadium at komme ind paa dem alle, antager jeg ikke vil forlanges af mig; det vilde ogsaa være overordentlig udførligt. Jeg skal holde mine Bemærkninger saa almindelige som muligt, men selvfølgelig optage nogle af de Punkter, der ere berørte, særlig saadanne, som jeg anser for at have en mere afgjørende Betydning og for at være Hovedpunktet. — Med Hensyn til den Stilling, der er givet Svinene og Svinesygdommen i denne Lov, skal jeg forbeholde mig selv at fremkomme med de fornødne Ændringer. Jeg har allerede havt Leilighed til at udtale i Almindelighed, at man hidtil har havt

noget mangelfuldt Blik ogsaa iblandt Veterinærerne baade her og andet Steds for Nødvendigheden af at gaa til yderligere Bestemmelser i den Retning, i hvert Fald til lige saa strænge Bestemmelser som for Kvæget og Heste. Det vil nu være nødvendigt at gjøre det, og jeg giver et æret Medlem Ret i, at den mindre Lov, der er forelagt, i alt Væsenligt maa i hvert Fald, men selvfølgelig ikke uforandret for saa vidt den peger paa Fremtiden, kunne optages i den anden, og i den Retning skal jeg selv være opmærksom derpaa, og, forsaavidt et Udvalg bliver nedsat, selv komme med de Ændringer, jeg kunde ønske at stille. Særligt er det jo erkjendt af flere Talere, at Loven af 29de December 1857 har været en god Lov, og jeg tror, at det maa sandes at den er det. Paa Grundlag af den er dette Lovforslag udarbejdet, og der er saa vidt muligt gjort Rede for Ændringerne, af hvilke jeg tror de Fleste maa erkjendes at være Forbedringer. Jeg kan godt forstaa, hvad den sidste ærede Taler ankede over, at man kan nære Frygt og særlig de Herrer, der ere Eiere, kunne nære Frygt, for det Tilfyn, man kommer under ved denne Lov. Det ærede Medlem karakteriserede det som en Landeplage, det Tilfyn man vilde komme under; men jeg maa i den Henseende strag gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de Vanstieligheder, han frygter i det praktiske Liv, vilde blive langt større, hvis man ikke konstituerede et saadant Tilfyn. Det, det ærede Medlem ankede over i første Paragraf om Tilfynet var, at Dyrlægerne kom og toge Kommandoen paa Grund af en udbrudt farlig smitsom Sygdom, som, hvis den ikke strag imødegaaes, kunde komme til at inficere hele Egnen og maasse hele Landet. I saa Tilfælde er en Indskridelse absolut nødvendig, den maa man finde sig i. Jeg maa minde det ærede Medlem om, at paa Amager og i flere af disse Svinebesætninger, som vi endnu slaas med, kom Sygdommen til Udbredelse, fordi den var skjult en Maaned, og fordi Eierne af Vigepligtighed ikke engang havde anmeldt at der var syge Dyr i deres Besætninger. Jeg vilde finde, at det var et Guds Held, om en Dyrlæge tilfældig var kommen til Stede, og han vilde have handlet usvarligt, hvis han ikke havde meddelt det til Veterinærpolitiet eller Indenrigsministeriet, at noget Saadant var til Stede. I saa Henseende kan jeg ikke give det ærede Medlem Medhold. Vil man for Alvor skride ind imod Smittotter, som ved Hemmeligholdelse kunne angribe hele Besætninger, saa maa man ogsaa finde sig i Klæmperne